

EVANJELIZÁCIA PRED KATECHÉZOU

25. 9. 2012 - Dublin [Rastislav Dluhý, Daniel Lysý]

Čo viedlo blahoslaveného Jána Pavla II., aby neustále hovoril o „novej evanjelizácii“ a nie o „novej katechéze?“ Človek, ktorý je intenzívne zapojený do evanjelizácie si po krátkom čase uvedomí, že medzi evanjelizáciou a katechézou je výrazný rozdiel. Príde aj na to, že väčšina farností si tento rozdiel plne neuvedomuje, a preto je naša schopnosť osloviť veriacich navštevujúcich bohoslužby menšia.

„Evanjelizácia“ - v skratke by sme mohli povedať, že ide o proces privádzania niekoho k Ježišovi Kristovi. Jej podstatou je odovzdávanie radostnej zvesti človeku, s ktorým sme sa stretli. Cieľom je inšpirovať ho k radikálnemu rozhodnutiu nasledovať Krista. Je to základný bod zvratu, kde sa srdce obracia k Bohu a kde sa celý život človeka namiesto seba začína upriamovať na Neho. Evanjelizácia je odpoveďou na otázku „prečo“. Prečo by som sa mal zrieknuť tohto sveta pre ten budúci? Prečo by som mal ísť práve za Kristom?

„Katechéza,“ ktorá má nasledovať po evanjelizácii

zahŕňa jednotlivé detaily náuky. Katechéza odpovedá na otázku „ako“. Tu sa učíme systematickým spôsobom prakticky odpovedať na výzvu nasledovať Krista. Katechéza nás chce naučiť žiť „po kresťansky“, pomáha nám ďalej rásť vo viere, láske a milosti.

Katechéza teda predpokladá evanjelizáciu. Nemá zmysel učiť ľudí žiť istým spôsobom, ak nechápajú, prečo by sa mali rozhodnúť takto žiť. Je to akoby sme im dávali do ruky mapu určitého miesta, ktoré vôbec nemajú záujem navštíviť. Takáto mapa im veľmi nepomôže, iba ak na podloženie skrine. Myslím, že toto je problém väčšiny farností.

Väčšina cirkevných spoločenstiev funguje na základe spomínaného predpokladu. Predpokladajú, že veriaci ľudia, ktorí prichádzajú na omšu sú „verní katolíci“, ktorí boli evanjelizovaní a ktorí sa rozhodli nasledovať Krista a žiť v ňom ako „nové stvorenie“. Existuje predpoklad, že ľudia sa schádzajú, aby sa modlili, velebili Bohu a aby sa učili ako prehlbovať svoj vzťah s ním. Cirkevná katechéza má pomôcť ľuďom, ktorí už urobili rozhodnutie ísť za Kristom a žiť s ním v dôvernom vzťahu. Pravdou je však aj to, že tento predpoklad býva často mylný.

cie.“ Na novej evanjelizácii nie je nič podstatne „nové,“ pokiaľ ide o nejaké nové informácie. Ako povedal Ján Pavol II., „Nová evanjelizácia nespočíva v „novom evanjeliu ...tiež to neznamená odstránenie z evanjelia tých častí, ktoré súčasné myslenie považuje za ťažko prijateľné.“ Potrebujeme nájsť spôsob odovzdania starobyľých a stále nových pravd v celej svojej nádhere. Hľadáme spôsob, ako to urobiť bez toho, aby sme sa nechali strhnúť suchým a strohým štýlom otázok a odpovedí na jednej strane, ale tiež príliš emocionálnemu

spôsobu na druhej strane. Potrebujeme nájsť spôsob ako hovoriť o týchto starobyľých pravdách relevantným spôsobom v našej modernej kultúre tak, aby sme neuberali z pravdy čo i len trochu. Ako to urobiť?

Nanešťastie, alebo našťastie, nejestvuje nalinajkovaná, osvedčená schéma. Nie je to len o tom, že naskočíme na ten najmodernejší model, o ktorom sa teraz všade hovorí. V prvom rade je to záležitosť našej vlastnej premeny v Kristovi. Je to o tom, že sa staneme svedkami, ktorí druhým ukážu, ako vyzerá človek premenený v Kristovi. Mocou nášho svedectva budeme schopní tiež pozvať druhých nastúpiť na tú istú cestu.

Úlohou našich farností teda je umožniť druhým stretnúť Krista. Naše radostné ohlasovanie a príklad nášho autentického učeníckeho života sú tým správnym spôsobom ako na to. Myslím, že tí, ktorí takto spoznajú Krista si ho určite zamilujú a zatúžia ísť za ním.

Možno v predchádzajúcich generáciách bola väčšina ľudí počas nedelňých bohoslužieb skutočne plne evanjelizovaná. Možno väčšiu časť Cirkvi tvorili rozhodnutí katolíci, ktorí verne nasledovali Ježiša v každodennom živote. To však už v súčasnosti neplatí ani na Slovensku a na nedelne bohoslužby dnes prichádza mnoho nezevanjelizovaných ľudí. Mnohí z nich sú úprimne žijúci ľudia, pretože inak by asi na omšu neprišli. Sú tu, lebo chcú byť „lepšími“ ľuďmi. Niekedy prídu, lebo sa chcú stretnúť s milými ľuďmi, alebo uspokojiť starých rodičov. Dôvodom môže byť aj potreba splniť akúsi povinnosť. Avšak napriek všetkým týmto motíváciám im uniká pravá podstata. Nespoznali ešte Kristovu premieňajúcu moc, nevidia potrebu radikálnej životnej premeny, ktorú Kristus ponúka. Nieto divu, že sa takto s našou katechézou ďaleko nedostaneme. Ponúkame mapu miesta, o ktoré nie je u týchto ľudí záujem.

To je dôvod prečo má väčšina našich farností väčšiu potrebu práve evanjelizácie a nie katechézy. Blahoslavený Ján Pavol II. povedal veľmi dôrazne: „Už aj v krajinách prvej evanjelizácie, stav „kresťanskej spoločnosti“, ktorá - napriek mnohým slabostiam, existujúcim vždy vo všetkom ľudskom, vychádzala výslovne z evanjeliových hodnôt, patrí minulosti.“ Misijné teritórium teda už nie je kdesi v ďalekej cudzej krajine. Je všade okolo nás, v našich mestách, na miestach, kde sa schádzame na slávenie nedelnej sv. omše. Práve tu prichádzajú ľudia, ktorí potrebujú byť vovedení, alebo znovu vovedení do pravdy o spásy v Ježišovi Kristovi. Tu tkvie potreba „novej evanjelizá-

